KS. PIOTR ŁABUDA

apostołowie JEZUSA CHRYSTUSA

JOANNA TARASZKA

IC

Apostołowie Jezusa Chrystusa

W roku św. Józefa – Tego, który był ziemskim opiekunem Jezusa, pragniemy zatrzymać się nad tymi, których Jezus wybrał i ustanowił swoimi Apostołami. Św. Józef – ziemski opiekun Jezusa, niewątpliwie jest także ojcem tych, których Jego Syn wybrał, powołał, ukształtował i posłał. W tradycji bowiem Narodu Wybranego, co potwierdza Miszna – zbiór praw żydowskich – Ten który jest posłany, jest tożsamy z tym, który posyła. Ziemski zatem opiekun Jezusa jest niewątpliwie również opiekunem wybranych i posyłanych przez Niego.

Termin apostoł wywodzi się z języka greckiego. W zależności od czasów, w jakich był używany, miał różne znaczenie. W literaturze klasycznej, termin ten oznaczał dowódcę, nawet komendanta floty morskiej. Zasadniczo jednak oznaczał wysłannika, posłanego. W Nowym Testamencie słowo „apostoł" występuje najczęściej u św. Łukasza (23 razy) oraz u Apostoła Pawła (25 razy). Jest to określenie uroczyste i urzędowe, stąd też nie występuje zbyt często. Znaczenie częściej ewangeliści używają słowa uczeń – określenie to występuje kilkaset razy. Z przekazu Ewangelii jasno wynika, iż wybrani przez Chrystusa apostołowie mieli do spełnienia szczególne zadanie. Mieli być Jego wysłańcami, delegatami, mieli kontynuować Jego zbawcze dzieło na ziemi. Dzieło, które swojemu Synowi zlecił Bóg Ojciec (zob. J 20,21).

Pierwsze trzy Ewangelie opisują powołanie i posłanie dwunastu apostołów. Św. Marek zapisze: „Potem wyszedł na górę i przywołał do siebie tych, których sam chciał, a oni przyszli do niego. I ustanowił Dwunastu, aby Mu towarzyszyli, by mógł wysyłać ich na głoszenie nauki, i by mieli władzę wypędzać złe duchy" (Mk 3,13-15). Opis ten w przekazie św. Łukasza zawiera wyraźne rozdzielenie uczniów i Apostołów. Autor Trzeciej Ewangelii owo wybranie łączy z uroczystym wprowadzeniem: „Jezus wyszedł na górę, aby się modlić, i całą noc spędził na modlitwie do Boga. Z nastaniem dnia przywołał swoich uczniów i wybrał spośród nich dwunastu, których też nazwał apostołami" (Łk 6,12-13). Dalej św. Łukasz, podobnie jak św. Marek i św. Mateusz wymienia imiona Dwunastu: „Szymona, którego nazwał Piotrem; i brata jego, Andrzeja; Jakuba i Jana; Filipa i Bartłomieja; Mateusza i Tomasza; Jakuba, syna Alfeusza, i Szymona z przydomkiem Gorliwy; Judę, syna

Jakuba, i Judasza Iskariotę, który stał się zdrajcą”(Łk 6,14-16). Od wybrania Apostołowie stają się najbliższymi towarzyszami Jezusa. Stąd też św. Łukasz zapisze: „Zeszedł z nimi na dół i zatrzymał się na równinie. Był tam duży poczet Jego uczniów i wielkie mnóstwo ludu z całej Judei i Jerozolimy oraz z wybrzeża Tyru i Sydonu” (Łk 6,17).

Pierwsze trzy Ewangelie oraz dzieje Apostolskie wymieniają imiona – spis Dwunastu Apostołów (zob. Mk 3,16-19; Mt 10,2-4; Łk 6,14-16; Dz 1,13).

Mk 3,16-19	Mt 10,2-4	Łk 6,14-16	Dz 1,13
- Szymon Piotr - Jakub (Starszy) - Jan - Andrzej - Filip - Bartłomiej - Mateusz - Tomasz - Jakub syn Alfeusza (Młodszy) - Tadeusz - Szymon Gorliwy - Judasz Iskariota	- Szymon Piotr - Andrzej - Jakub syn Zebedeusza (Starszy) - Jan - Filip - Bartłomiej - Tomasz - Mateusz - Jakub syn Alfeusza (Młodszy) - Tadeusz - Szymon Gorliwy - Judasz Iskariota	- Szymon Piotr - Andrzej - Jakub (Starszy) - Jan - Filip - Bartłomiej - Mateusz - Tomasz - Jakub syn Alfeusza (Młodszy) - Szymon Gorliwy - Juda syn Jakuba - Judasz Iskariota	- Piotr - Jan - Jakub (Starszy) - Andrzej - Filip - Tomasz - Bartłomiej - Mateusz - Jakub syn Alfeusza (Młodszy) - Szymon Gorliwy - Juda syn Jakuba

Warto zwrócić uwagę, iż wszyscy ewangeliście na pierwszym miejscu umieszczają św. Piotra, choć patrząc na czas jego powołania, stał się on uczniem Chrystusa po Andrzeju i Janie. Umiejscowienie Piotra na pierwszym miejscu, niewątpliwie poświadcza jego wyjątkową pozycję w kolegium apostolskim. Imiona uczniów podaje również Ewangelia wg św. Jana. Autor Czwartej Ewangelii jednak zamiast imienia Bartłomiej używa imienia Natanael (zob. J 1,45-48; 21,2). Być może, co w ówczesnym czasie nie było rzadkością, Bartłomiej miał drugie imię – Natanael.

Jezus wezwał tych, których chciał, a czyniąc ich apostołami sprawił, że ze zwykłych ludzi, zwykłych uczniów przeistoczył ich w Swoich posłańców: „dał im moc i władzę nad wszystkimi złymi duchami i władzę leczenia chorób. I wysłał ich, aby głosili królestwo Boże i uzdrawiali chorych" (Łk 9,1-2). Udzielił im pełnomocnictwa do działania w Swoim imieniu.

Apostołowie odgrywali ważną rolę w publicznej działalności Jezusa. Należeli do grona Jego najbliższych i wybranych przez Niego osób. Choć nie wyróżniali się początkowo spośród innych ludzi, to jednak Jezus dobrze wiedział kim będą w przyszłości.

Pierwszym Posłanym, Pierwszym Apostołem był sam Jezus Chrystus. W ten sposób Jezusa nazywa Autor Listu do Hebrajczyków: „bracia święci, uczestnicy powołania niebieskiego, zwróćcie uwagę na Apostoła i Arcykapłana naszego wyznania, Jezusa, bo On jest wierny Temu, który Go uczynił" (Hbr 3,1-2). Jezus tę prawdę wielokrotnie potwierdzał (zob. J 1,18; 3,16-17; 5,19-20.36). Swoje posłannictwo łączy On z posłaniem jakie powierza swoim uczniom: „Jak mnie posłał Ojciec, tak i ja was posyłam" (J 20,21). Zadaniem Apostołów było głosić naukę i zbawcze dzieło Chrystusa. Stąd też posyłając Apostołów, przed Swoim odejście do domu Ojca, Jezus nakazuje im: „Idźcie na cały świat i głoście Ewangelię wszelkiemu stworzeniu! Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony. Tym zaś, którzy uwierzą, te znaki towarzyszyć będą: w imię moje złe duchy będą wyrzucać, nowymi językami mówić będą; węże brać będą do rąk, i jeśliby co zatrutego wypili, nie będzie im szkodzić. Na chorych ręce kłaść będą, i ci odzyskają zdrowie" (Mk 16,15-18). Św. Mateusz to posłanie zapisze: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata»." (Mt 28,19-20). W przekazie zaś Ewangelii wg św. Jana: „tchnął na nich i powiedział im: «Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuścicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane»" (J 20,22-23). Apostołowie stali się szafarzami owoców Odkupienia. Stali się odpowiedzialnymi by obdarzać nimi wszystkich ludzi. Stali się „świadkami w Jeruzalem i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi" (Dz 1,8).

Apostołowie to pasterze powołani przez samego Chrystusa. Jedynie św. Maciej został włączony do kolegium apostolskiego, aby to grono zostało uzupełnione po zdradzie i śmierci Judasza (zob. Dz 1,24-26).

Wraz ze śmiercią ostatniego z apostołów zakończyło się dzieło Objawienia Bożego. Po ich śmierci Pan Bóg nie objawił już nowych prawd. Wraz ze śmiercią ostatniego z apostołów, zamknięta została księga Objawienia. Zadaniem wspólnoty Kościoła Chrystusowego jest zachowywanie, przekazywanie i objaśnianie tego bezcennego daru Bożej nauki: „Dobrego depozytu strzeż z pomocą Ducha Świętego, który w nas mieszka" (Tt 1,14).

Przywilejem udzielonym apostołom jest dar nieomylności w nauczaniu. Biskupi Kościoła są bowiem nieomylni, gdy głoszą kolegialnie prawdy wiary w łączności z papieżem. Chrystus przekazał Apostołom cały depozyt i jest z nimi aż do skończenia świata (zob. Mt 28,19-20). W ręce Apostołów Jezus złożył władzę nauczycielską, kapłańską i pasterską, aby mogli ludzi przemieniać i uświęcać. Ich zadaniem jest głoszenie Dobrej Nowiny po całej ziemi (zob. Mk 16,15-16).

Apostołowie wypełniający polecenie Chrystusa byli gotowi poświęcić wszystko, nawet swoje życie. Stąd też św. Piotr przed Sanhedrynem powie: „rozsądźcie, czy słuszne jest w oczach Bożych bardziej słuchać was niż Boga? Bo my nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli" (Dz 4,19-20). A później w Jego Drugim Liście czytamy: „Nie za wymyślonymi bowiem mitami postępowaliśmy wtedy, gdy daliśmy wam poznać moc i przyjście Pana naszego Jezusa Chrystusa, ale nauczaliśmy jako naoczni świadkowie Jego wielkości." (2 P 1,16). O trudach apostolskiego posługiwania pisze św. Paweł – który sam siebie nazywa również apostołem: „Bóg nas, apostołów, wyznaczył jako ostatnich, jakby na śmierć skazanych. Staliśmy się bowiem widowiskiem światu, aniołom i ludziom; my głupi dla Chrystusa, wy mądrzy w Chrystusie, my niemocni, wy mocni; wy doznajecie szacunku, a my wzgardy. Aż do tej chwili łakniemy i cierpimy pragnienie, brak nam odzieży, jesteśmy policzkowani i skazani na tułaczkę, i utrudzeni pracą rąk własnych. Błogosławimy, gdy nam złorzeczą, znosimy, gdy nas prześladują; dobrym słowem odpowiadamy, gdy nas spotwarzają. Staliśmy się jakby śmieciem tego świata i odrazą dla wszystkich aż do tej chwili." (1 Kor 4,9-13). Apostołowie są sługami Chrystusa „przez trudy, bardziej przez więzienia; daleko bardziej przez chłosty, przez częste niebezpieczeństwa śmierci. Przez Żydów pięciokrotnie byłem bity po czterdzieści razów bez jednego. Trzy razy byłem sieczony rózgami, raz kamienowany, trzykrotnie byłem rozbitkiem na morzu, przez dzień i noc przebywałem na głębinie morskiej. Często w podróżach, w niebezpieczeństwach na rzekach, w niebezpieczeństwach od zbójców, w niebezpieczeństwach od własnego

narodu, w niebezpieczeństwach od pogan, w niebezpieczeństwach w mieście, w niebezpieczeństwach na pustkowiu, w niebezpieczeństwach na morzu, w niebezpieczeństwach od fałszywych braci; w pracy i umęczeniu, często na czuwaniu, w głodzie i pragnieniu, w licznych postach, w zimnie i nagości, nie mówiąc już o mojej codziennej udręce płynącej z troski o wszystkie Kościoły." (2 Kor 11,23-28).

List do Efezjan ukazuje Kościół, jako budowlę wzniesioną „na fundamencie apostołów i proroków, gdzie głowicą węgła jest sam Chrystus Jezus" (Ef 2,20). W przekazie zaś apokalipsy szczególna rola Dwunastu przedstawiona jest w eschatologicznej perspektywie niebieskiego Jeruzalem, ukazanego jako miasto, którego mury mają „dwanaście warstw fundamentu, a na nich dwanaście imion dwunastu Apostołów Baranka" (Ap 21,14). W kolejnych spotkaniach – miesiącach będziemy chcieli bliżej poznawać poszczególnych Apostołów. Będziemy chcieli słuchać co o ich dziejach mówi Pismo Święte, co przekazują liczne teksty pozabiblijne.